

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΠΡΟΔΩΣΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Περίεργες αποκαλύψεις για τη Σταύρωση του Ίησού Χριστού. Ο μέγας Ισραηλίτης συγγραφέας Ίωσήπος περι Χριστού. Ποιος έδωσε τον Πόντιο Πιλάτο για την καταδίκη του Ίησού. Διατί έκρεμάσθη ο Ιουδαίος. Τάλαντα και άργύρια. Ο Ίωσήπος άναγνώριζε το υπεράνθρωπο του Σωτήρος. Οι δούλοι και οι λαΐκοι που έτοξαν στο κήρυγμα του Θεανθρώπου. Μία πρόταση προς τον Ίησού να γίνει κυβερνήτης των Εβραίων. Η λύπη του Ίσκαριώτου.

ΝΕΚΑΛΥΦΘΗ τελευταία ένα άγνωστο έργο του μεγάλου Έβραίου Ιστορικού Ίωσήπου το οποίο, μεταξύ των άλλων περιλαμβάνει κ' ένα κεφάλαιο σχετικό με τη ζωή και το θάνατο του Σωτήρος.

Το έργο αυτό του Ίωσήπου, έκτος της μεγάλης ιστορικής του αξίας, περιέχει και μία καταπληκτική αποκάλυψη: ότι ο Ιουδαίος Ίσκαριώτης, ο οποίος επί 5.000 σχεδόν χρόνια έθαυραζότο ως ο προδότης του Χριστού ήσαν άθωπος και ότι ο Πόντιος Πιλάτος έδωροδοκήθηκε για να θανατώσει τον Σωτήρα.

Ο Ίωσήπος και σε άλλο του έργου, την «Έβραϊκή Αρχαιολογία», έχει ασχοληθεί με την εμφάνιση του Χριστού στή Γη. Είπε δε τα συγγράμματα του Ίωσήπου τα μόνα ιστορικά έργα τα οποία έγραψαν για το Χριστό και από άνθρωπο σχεδόν σύγχρονο του. Γιατί ως γνωστόν ο Ίωσήπος γεννήθηκε στα 87 μ. Χ. δηλαδή τέσσαρα χρόνια μετά την Σταύρωση.

Ίδιου τόπου η γραφή στο σύγγραμμά του «Έβραϊκή Αρχαιολογία» για το Σωτήρα:

«Και έπει άνευρή κατά τον χρόνον τουτονό ο Ίησους, άνθρωπος σφός, άν είνε όρθόν να τον καλέσωσαν άνθρωπον, διότι ούτος έποίησεν άσυνήθη έργα. Πολλοί Ιουδαίοι ως και πολλοί έλληνες προσελπίσθησαν ύπ' αυτού. Ούτος ήτο ο Χριστός, καίτοι δε ο Πιλάτος, επί τη κατηγορία των άρχηγών μας, τον κατέδικασεν εις τον Σταυρόν, έκείνον ποδ τον ήγάπησαν και έπίστευσαν εις αυτόν δέν έμενώθη ή αγάπη των και ή πίστις των προς Αυτόν, διότι ένεφανίσθη εις αυτούς την τρίτην ήμέραν τών. Οι θεοί Προφήται προάνεφερον περί των πραγμάτων αυτών και πολλά άλλα θαύματα θρυλλούνται περί αυτού.»

Όπως φαίνεται το έδάριο αυτό του Ίωσήπου είνε μεγάλης σπουδαίας τιμής για τους Χριστιανούς, γιατί ο έπιφανής Ιστορικός πιστοποιεί σ' αυτό ότι ο χαρακτήρ του Σωτήρος ήταν θεός όπως έπίσης πιστοποιεί το μέγα γεγονός ότι ένεφανίσθη τριτημέρας, μετά την Σταύρωσι του εις τους μαθητάς του.

Αυτή είνε ή πρώτη άφήγησις του Ίωσήπου ανατικώς με το Χριστό, την όποιαν οι εβραϊκότατοι καταμέτρουν ως πλαστογραφηθεισαν από τους Χριστιανούς.

Η νέα όμως αφήγησις του Ίωσήπου, ή όποια, όπως προαναφέραμε άνεκαλύφθη τελευταία, έχει περισσότερες λεπτομέρειες για τη ζωή του Χριστού και έπιβεβαιώνει την αυθεντικότητα της πρώτης.

Ίδιος, τα κυριότερα σημεία της, κατά πιστήν μετάφρασιν: «Κατά τον χρόνον τουτονό έγεννήθη και έμεγάλωσεν άνθρωπος, άν κανείς ήμπορεί να τον ονομάσει άνθρωπον, όπως δια των έργων του άπέδειξεν άσυνήθη ή άνθρωπον. Τα έργα του ήσαν θαυμαστά και έπέταλε ούτος θαύματα παράδοξα και παντοδύναμα. Ούτως είνε δόξολογος εις ήμάς να τον ονομάσω άνθρωπον, άν και θεωρήσιν αυτόν ύπ' όλας τας άπόψεις δέν ήμπορεί να τον καλέσει ούτε άγγελον. Οτι δε έπέταλες, το έπέταλες δια λόγου και προσηγορίας, ως υπό έσωτερικής ενδύσεως έμψυχοίμενος.

Τινας ειλπον περί αυτού ότι ήτο ο πρώτος μας νομοθέτης (ο Μωυσής) και ήγήθη εις νεκρόν και έδεικνυσε την θεοπρακτικόν του δύναμιν. Άλλοι τον έθεώρουν ως άπειταλιμένον του Θεού. Άτός όμως ήτο άντίθετος έντελής προς τον Νόμον και δέν έτήρησε το Σάββατον κατά το αρχαίον έθιμον. Δέν έκαμνεν όμως τίποτε το έγκληματιών, ειμή ότι δια του λόγου ειλχεν έπισημασι πολλούς.

Πολλοί δε του λαού τον ήκολούθησαν και ήστάθησαν τήν διαγωγήν του. Και πολλοί ψυχαι ήλπισαν ότι δια τούτου ή Έβραϊκή σολή θα ήδύνατο να έλευθερωθή από τον Ρωμαϊκόν ζυγόν. Ητο συνήθεια του να διαμείνη επί πολύ έπί του όρους Έλαιών και έπει έξέταλε τα θαυμαστικά θαύματα. Και ήρχοντο προς αυτόν δούλοι και πολλοί μεταξυ των λαϊκών. Οτε ειλχον την δύναμιν του και ότι δια έπέταλοντο ως επεθύμει, δια μόνου του λόγου, τον παρέρωσαν όπως «εισέληθ εις την πόλιν να έξαφανίση τους Ρωμαίους στρατιώτας και τον Πιλάτον και γίνει κυβερνήτης των». Τούτο όμως, ούτως το έθεώρει άνάγειν αυτού.

Κατόνιν, ότι οι Ιουδαίοι άρχηγοί έληροσηρήθησαν ταυτα, συνήθησαν μετά των άρχιερέων και πορευθέντες άνάφερον το γεγονός εις τον Πιλάτον. Και ο Πιλάτος τόν έθεωρε πρό αυτού. Και τότε τον έδικάσαν, άντελήθη ότι ούτος ήτο ένοχός της καλώς ήτοιμασθαι και όχι άδικον, ούτε επαναστάτης, ούτε ήγανότατος προς κατάληψιν πολιτικής δυνάμεως και τον έλευθερώσαν.

Μετέβη τότε και πάλιν ο Ίησους εις την συνήθη του τόπου και έξέταλε τα συνήθη του έργα. Έπειδή δε ο λαός ήγοντο προς αυτόν άθρόοτερος και τα έργα του έθαυμάζοντο περισσότερο, οι Γραιμματεΐς έληρωθήσαν ζηλοτυπίας και ήδσαν εις τον Πιλάτον τριάκοντα τάλαντα όπως τον φρονέσει. Και άκούθη ταυτα, τοις ειλπεν ότι αυτοί μόνοι των ήμπορουσεν να έκτελέσωσιν την έπιθυμίαν των. Και αυτοί (οι Έβραίοι) παρήλθον αυτόν και τον έσταύρωσαν συμφώνως με τον Αυτοκρατορικόν Νόμον.

Το πιο έκπληκτικό σημείο της αφήγησεως αυτής είνε ή δήλωσις ότι ο Πιλάτος πήρε τα τριάκοντα τάλαντα (και ότι άργύρια) για να έπιδοθή στους άρχιερείς να θανατώσιν το Χριστό. Ο Ιουδαίος ο Ίσκαριώτης ούτε άναφέρεται καν από τον Ίωσήπον.

Μερικοί σοφοί, όπως ο Δρ Μπόθρινς και άλλοι ειλπαν ότι ο Ίωσήπος θέλησε ν' απαλλάξη τον Ιουδαίο από το αίσχος της προδοσίας του Σωτήρος, γιατί ο Ιουδαίος ήσαν Έβραϊός.

Άλλά πώς τότε τολμάει και άπειθύνει στην πανίσχυρο Ρωμαίου άρχοντα τον Πιλάτο, την τρομερή κατηγορία ότι έμποροδοκήθη για να θανατώσει ένα άθωπο, λέγοντας ότι αυτός πότε τα τριάκοντα τάλαντα: «Η Βίβλος σχετικώς λέγει ότι ο Ιουδαίος πότε «τριάκοντα άργύρια», με μεταξυ τάλαντον και άργύριου ύπάρχει μεγάλη διαφορά.

Το Έβραϊκό τάλαντο ειλχε πολύ μεγαλύτερο αξία από το άργύριο. Το τάλαντο αξίζει 160.000 σημερινές δραχμές, ενώ το άργύριο αξίζει μόλις 40 δραχμές.

Δέν ήταν λοιπόν λογικό να δωροδοκηθή ο Πόντιος Πιλάτος, ο μέγας Ρωμαίος Έπίτροπος της Ιουδαίας, με τριάκοντα «άργύρια», με τα όποια μόνο ένα φτωχό θα ήμπορουσεν να δωροδοκήσονται. Τριάκοντα όμως «τάλαντα» ήσαν υπέρροδικα και από τον Πιλάτο.

Οι άρχηγοί διαταγμοί του Πιλάτου να καταδικάζη τον Χριστόν και ή έξαφανική έπιτα μεταβολή της γνώμης του και ή παραίτησις του Ίησού στους Άρχιερείς για να τον σταυρώσουν, ένσχυσι την ιδέα της δωροδοκίας του άναφέροι ο Ίωσήπος.

Το γεγονός δε ότι ο Ιουδαίος έκρεμάσθη μόνος του, πρέπει να άποδοθή όχι μετάνοια για το έγκλημα, αλλά στή λύπη του, γιατί ο λατρευτός του Κύριος, έπροδοθή και συνελήφθη. Αν άποδεχθούμε την άποψιν αυτή, ο Ιουδαίος απαλλάσσεται από το αίσχος της προδοσίας και μεταβάλλεται σ' έναν από τους πιο συμπαθείς μαθητάς του Κυρίου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος ξένος, παρουσιασθείς στον τύραννο Διονύσιο κατά την διάρκειά μιας τελετής του ειλπε ένάπιον του λαού, ότι μοροδοσε να του ύποδειξη έναν τρόπο δια το όποιον θα ήταν σε θέση νανακαλήτη όποιανδήποτε ασυμμοσία νινόναν έναντιον του.

Ο Διονύσιος τον παρεκάλεσε να του άνακοινώση το μυστικό αυτό μέσως.

Ο ξένος τότε ακέβροντας σ' αυτό του, το ειλπε σιγά: — Δώσε μου ένα τάλαντον, για να πιστευθή από τον λαό το μυστικό, ότι ειλσαι εξαργαστημένους άπ' αυτό, κ' έτσι θα φοβήθουν και δέν θα στυνωμόσουν ποτέ με έναντιον σου!

Ο Διονύσιος βρήκε το κόλπο αυτό έξυπνότατο και έδωσαν ένάπιον του ασυμμοροσμένου λαού το τάλαντον στον ξένο.

Ένεφανίσθη εις αυτούς την τρίτην ήμέραν...

